

Arrest

nr. 150 014 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 24 maart 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2014 huwde verzoekster te Lokeren met de heer M.C, met Belgische nationaliteit.

Op 22 september 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer M.C.

Op 19 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° (...) wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd: Attest van betaling van ACV Dienstencentrum Lokeren (dd 18/12/2014) van werkloosheid van 01/2014 tot 11/2014, Brief (dd 18/06/2014) van ACV dienstencentrum Lokeren 'Volledig recht op uitkeringen als volledig werkloze' dat er vanaf 01/06/2013, Bewijs inschrijving Randstad (dd 20/03/2014) Interim arbeidsovereenkomsten van Randstad Interim voor enkele dagen tewerkstelling bij R.M. in april en maart 2014, Evaluatie document van de RVA dd 23/10/2014, Bewijzen van sollicitaties in januari en februari 2014, Brief (dd 21/11/2014) van ACV dienstencentrum Lokeren 'Volledig recht op uitkeringen als volledig werkloze', Formulier van de RVA (formulier C1) aangifte van de persoonlijke situatie en familietoestand dd 3/11/2014.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er toe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet. Hij legt ook wel bewijzen voor effectief werk te zoeken, echter deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden aanvaard. De bewijzen die werden voorgelegd dateren immers van januari en februari 2014. Het enige wat wordt voorgelegd van een recentere datum is een evaluatiedocument van de RVA die handelt over de periode 3.03-19.09 en waar ertoe wordt besloten dat betrokkene voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te vinden (dd. 23.10.2014). Er wordt ook verwezen naar bewijzen van sollicitaties in bijlage. De enige bijlage die wij ontvangen hebben, bevat echter enkel bewijzen van werk zoeken in januari en februari 2014. Overeenkomstig art. 40ter van de wet is het wel degelijk de bedoeling dat de begunstigde van een werkloosheidsuitkering aantoonst actief werk te zoeken. De beoordeling of dit op afdoende wijze is aangetoond is een bevoegdheid van DVZ.

Gezien de aanvraag tot verblijf van betrokkene dateert van 22.09.2014 is het redelijk te stellen dat de bewijzen van actief werk zoeken in hoofde van de Belg onvoldoende recent zijn om als voldoende te kunnen aanvaarden en dus de werkloosheidsuitkering van de Belg in aanmerking te kunnen nemen als bestaansmiddelen. Te meer daar verder ook uit het evaluatieformulier van de RVA blijkt dat de Belgische onderdaan reeds werkzoekende is sinds 1.04.2007.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan werd aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Minister stelt dat de heer C. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

De beslissing d.d. 19.03.2015 stelt:

(...)

1. Huwelijk

Verzoekster is op (...) 2014 gehuwd met de heer M. C. (geboren te Lokeren op (...)1984, van Belgische nationaliteit) voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Lokeren.

2. Aanvraag gezinshereniging

In het kader van gezinshereniging heeft verzoekster op 22 september 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde haar echtgenoot de heer C. .

Bij beslissing d.d. 19 maart 2015 – betekend op 24 maart 2015 – werd de aanvraag van verzoekster geweigerd en werd haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Inkomsten van de heer C.

De bestreden beslissing stelt dat de heer C. een werkloosheidsuitkering krijgt en niet voldoende recente bewijzen bijbrengt dat hij actief op zoek is naar werk.

De heer C. is in 2010 afgestuurd als journalist.

Ondanks de voortdurende sollicitaties is het vinden van een job als journalist bijzonder moeilijk.

Hij heeft zich bijgevolg ingeschreven in verschillende interimkantoren en is soms via interimcontracten tewerkgesteld.

De heer C. is actief op zoek naar werk. Sinds hij afgestudeerd is, heeft onafgebroken naar werk gezocht.

Hij ontvangt een werkloosheidsuitkering en levert daarnaast voldoende inspanningen een tewerkstelling te bekomen.

Bij de aanvraag gezinshereniging heeft verzoekster de attesten inzake de werkloosheidsuitkering van de heer C. bijgebracht. Als bewijs van het actief werk zoeken door haar echtgenoot werden sollicitaties van de maanden januari en februari 2014 bijgebracht mede een evaluatiedocument van de RVA.

In dit evaluatieformulier werd besloten dat de heer C. over de periode maart – september 2014 voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. In dit formulier wordt verwezen naar sollicitaties in bijlage, doch deze werden door de gemeente niet als belangrijk weerhouden en werden opnieuw aan verzoekster meegegeven.

Verzoekster zou op eenvoudig verzoek van DVZ deze nodige bewijzen nog bijgebracht hebben. Er werd hem echter niets gevraagd.

Anderzijds bevestigt de RVA dat de heer C. voldoende inspanningen levert en dus actief op zoek gaat naar werk. Aan de echtheid van dit document kan niet getwijfeld worden. Toch twijfelt de Minister hier blijkbaar wel aan gezien hij meent dat de bijgevoegde sollicitaties ook dienen bijgebracht te worden. En dit ondanks het gegeven dat de RVA schrijft dat hij voldoende inspanningen levert. Quid?

Het is duidelijk dat de Minister twijfelt aan de echtheid van documenten van RVA.

Verzoekster heeft aldus over een periode van januari 2014 tem september 2014 wél aangetoond dat haar echtgenoot actief een tewerkstelling zoekt.

4. Besluit

Uit bovenstaande blijkt dat wél voldaan is aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de nodige bewijzen geleverd dat haar echtgenoot actief op zoek ging/gaat naar werk.

Voor de maanden januari en februari 2014 werden bewijzen van sollicitaties bijgebracht.

Voor de maanden maart tot en met september 2014 werd een document van ACV bijgebracht waarin verklaard wordt dat de heer C. voldoende inspanningen heeft geleverd. Dit document dient te volstaan. Indien de Minister meent dat de sollicitaties toch ook overgemaakt moeten worden, had verzoekster dit op eenvoudig verzoek ook gedaan. Doch, de gemeente meende dat dit niet nodig was.

5. Integratie in België

De motivering uit de bestreden beslissing is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster.

Inmiddels woont verzoekster reeds geruime tijd in België en is het centrum van haar belangen intussen in ons land gevestigd.

Zij wenst alhier door het leven te zoals elke andere medeburger.

Ingevolge haar huwelijk met de heer C. is het voor verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen gelet op het feit dat deze procedure daar lange tijd in beslag kan nemen.

Het zou onmenselijk zijn voor verzoekster om haar echtgenoot hier in België achter te laten.

Het leven van verzoekster speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, nu blijkt dat wél voldaan zou zijn aan de voorwaarden indien de Minister het nodige onderzoek verricht zou hebben. De Minister heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing genomen.

Vooreerst blijkt uit voorgaande (schending van de formele motiveringsplicht) dat verzoekster wél voldoende bewijzen van de actieve zoektocht naar werk door haar echtgenoot heeft bijgebracht. Voor de periode van januari 2014 tem september 2014 werd bewijs geleverd.

Bovendien zou verzoekster – indien getwijfeld wordt aan de echtheid van de verklaring van RVA – op eenvoudig verzoek de sollicitaties bijgebracht hebben. Verzoekster had deze trouwens aan de gemeente overhandigd, doch deze bleken niet nodig te zijn.”

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht, die een evenredigheidsvereiste en een draagkrachtsvereiste omvat. Verzoekster meent, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, wel voldoende recente bewijzen te hebben aangebracht waaruit blijkt dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Naast sollicitaties uit januari en februari 2014 wijst verzoekster in dat licht op een evaluatiedocument van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (hierna verkort de RVA), waarin werd besloten dat haar echtgenoot voldoende inspanningen heeft verricht om werk te vinden in de periode maart – september 2014. Verzoekster merkt op dat in dit evaluatiedocument wordt verwezen naar bijgevoegde sollicitaties, die volgens verzoekster echter door de gemeente als niet belangrijk werden weerhouden en opnieuw met haar werden meegegeven. Volgens verzoekster twijfelt de gemachtigde aan de echtheid van dit evaluatiedocument van de RVA, door in de bestreden beslissing te menen dat de “bijgevoegde sollicitaties” ook aan de gemachtigde dienden te worden voorgelegd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

[...];

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; [...].”

Opdat de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zouden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet diende verzoekster dus aan te tonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling schrijft daarbij voor met welke middelen dit bewijs dat betrokkene actief naar werk zoekt, dient geleverd te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster om aan te tonen dat haar echtgenoot actief naar werk zoekt volgende documenten heeft overgemaakt aan de gemachtigde: interim arbeidsovereenkomsten van Randstad Interim voor tewerkstelling bij R.M. in april en maart 2014, een evaluatiedocument betreffende het zoeken naar werk van M.C. in de periode maart – september 2014 dat werd opgemaakt door de RVA op basis van informatie verkregen op 23 oktober 2014, en bewijzen (afgedrukte e-mails) van sollicitaties in januari en februari 2014. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota met opmerkingen beweert, werd dus ook het evaluatieformulier waarin de RVA vaststelt dat verzoeksters echtgenoot in de periode maart – september 2014 voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te vinden wel degelijk aan de gemachtigde overgemaakt. De documenten waarvan verzoekster in het verzoekschrift beweert dat zij door de gemeente als niet belangrijk werden weerhouden, zijn daarentegen de bewijzen van sollicitaties door verzoekster waarnaar in het evaluatieformulier van de RVA wordt verwezen en die in de bestreden beslissing de “bewijzen van sollicitaties in bijlage” worden genoemd. In het attest van de RVA wordt inderdaad gesteld “*bewijsjes van gedane mails zijn bijgevoegd*”.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing al deze voorgelegde documenten, inclusief het evaluatieformulier van de RVA met betrekking tot de periode maart – september 2014, heeft betrokken in zijn beoordeling of verzoeksters echtgenoot M.C. actief naar werk zoekt. Op basis van deze documenten heeft de gemachtigde geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen niet voldoende recent zijn om als voldoende te kunnen worden aanvaard om aan te tonen dat verzoeksters echtgenoot effectief werk zoekt.

De Raad kan de gemachtigde bijtreden waar deze in de bestreden beslissing stelt dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken. Door *in casu* te stellen dat gezien het feit dat verzoeksters verblijfsaanvraag dateert van 22 september 2014, de voorgelegde bewijzen onvoldoende recent zijn om aan te tonen dat betrokkene actief naar werk zoekt, heeft de gemachtigde echter deze beoordelingsbevoegdheid in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet op redelijke wijze uitgeoefend. Naast sollicitatiebewijzen van haar echtgenoot voor de maanden januari en februari 2014 had verzoekster immers eveneens een positief evaluatieformulier overgemaakt voor de periode van 3 maart 2014 tot 19 september 2014, opgemaakt door de RVA op basis van informatie ontvangen op 23 oktober 2014, waarin met uitdrukkelijke verwijzing naar sollicitaties uitgevoerd door haar echtgenoot in de periode maart – september 2014 expliciet wordt gesteld dat betrokkene in die periode voldoende actief naar werk heeft gezocht. Het attest concludeert onder D. “*Conclusie op basis van de overgemaakte informatie: de evaluatie is positief. Motivatie Meneer zoekt voldoende actief naar werk. Niet opgeven, de aanhouder wint.*” Het loutere feit dat de bijlagen bij het evaluatieformulier van de RVA niet werden overgemaakt van de door de RVA bevestigde sollicitaties in de periode maart – september 2014, verantwoordt niet dat de gemachtigde bijgevolg de inhoud van het voorgelegde recente RVA-attest, volledig wantrouwt en de actualiteit van dit attest en van de geëvalueerde periode bij zijn beoordeling van het recente zoekgedrag naar werk van de echtgenoot van verzoekster op onredelijke wijze negeert.

Ook al herhaalt en benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken, doch dient op redelijke wijze met voorgelegde attesten van betrouwbare bronnen, zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die op grond van de artikelen 59bis tot en met 59decies van het Koninklijk Besluit houdende de werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 uitdrukkelijk bevoegd is voor de opvolging van het actief zoekgedrag naar werk van werklozen, rekening te worden gehouden. Nu verzoekster een evaluatieformulier van de RVA had voorgelegd, waarvan het de uitdrukkelijke bedoeling is het actieve zoekgedrag van verzoeksters echtgenoot te beoordelen, en waarin wordt verwezen naar sollicitaties uitgevoerd in de periode maart – september 2014 waarvan luidens dit evaluatieformulier bewijzen aan de RVA werden voorgelegd, kon de gemachtigde zich er niet op redelijke wijze toe beperken alleen de voorgelegde bijlagen uit januari en februari 2014 waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot gesolliciteerd heeft voor bepaalde functies te aanvaarden als bewijzen van het actief zoeken naar werk om daaruit te besluiten dat verzoekster slechts bewijzen van het actief zoeken naar haar werk heeft voorgelegd voor de maanden januari en februari 2014. Dit terwijl uit de voorgelegde stukken immers sowieso, en dit naast het attest van de RVA, blijkt dat de echtgenoot wel degelijk ook nadien met succes actief naar werk heeft gezocht, nu hij immers ook 42 dagen tewerkstelling voor de maanden maart en april 2014 heeft voorgelegd, hetgeen de

gemachtigde wel vermeldt in de opsomming van de voorgelegde bewijzen, maar niet meer betreft in diens beoordeling van het recent karakter van het actief op zoek zijn naar werk.

Ten overvloede weze het nog opgemerkt dat waar de gemachtigde laat uitschijnen dat uit het evaluatieformulier van de RVA blijkt de echtgenoot van verzoekster reeds werkzoekende zou zijn sedert 1 april 2007, dit steunt op een partiële lezing van het attest. Het attest vermeldt duidelijk dat het gaat om een werkloosheidsduur van 48 maanden binnen de periode van 1 april 2007 tot 7 september 2014, hetgeen impliceert dat hij gedurende drie jaren binnen die periode niet werkzoekende was. Uit het attest blijkt eveneens dat de echtgenoot van verzoekster een diploma hoger onderwijs heeft, "bachelor journalistiek en informatie" en in het voorgelegde CV van de echtgenoot van verzoekster wordt gesteld dat hij dit diploma in 2010 heeft behaald na een studie van drie jaar op 26 jarige leeftijd. Bijgevolg is het hoogstwaarschijnlijk dat de echtgenoot van verzoekster in die drie jaar zijn tijd heeft benut om een diploma hoger onderwijs te behalen.

Gelet op het voorgaande kan de motivering van de bestreden beslissing niet als draagkrachtig worden beschouwd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt in de aangegeven mate vastgesteld.

Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel en van de overige onderdelen van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing

Gelet op de vernietiging van de beslissing houdende de weigering van verblijf, kan niets anders dan vastgesteld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen, kaduuk is geworden. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 19 december 2013, nr. X).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES